

PYÖRÄRETKI SEINÄJOKI - PARIKKALA

PYÖRÄILIMME (SINIKKA JA TAPANI) NOIDEN PAIKKAKUNTIEN VÄLIN, EI KUITENKAAN SUORAAN VAAN KAINUUN KAUTTA MM. PUOLANGAN JA SUOMUSSALMEN KAUTTA.

YLEISTÄ: MIKSI TEHDÄ TÄLLAINEN MATKA.

YKSI MERKITTÄVÄ TEKIJÄ ON HAASTAA ITSENSÄ. EI VÄHITEN MERKITYSTÄ ON MYÖS SILLÄ, ETTÄ YLEENSÄ KULJETTAJANA TOIMINUT TAPANI EI OLE VOINUT JATKAA AUTOILUA LÄÄKÄRIN YSTÄVÄLLISESTÄ HUOLENPIDOSTA JOHTUEN.

KOLMAS AJATUS ON PÄÄSTÄ SUHTEELLISEN VAPAASTI LIIKKUMAAN ILMAN AUTOA JA VIELÄPÄ HIEMAN PITEMPIÄ MATKOJA KUIN KÄVELLEN. YLEISET KULKUNEUVOT OVAT SIITÄ EPÄMUKAVIA, ETTÄ NIIDEN SUUNTAA, AIKATAULUA JA PYSÄHDYSPAIKKOJA YKSITYINEN HENKILÖ EI SAATA VAIKUTTAA, EMMEKÄ TIEDÄ VOIKO ESIMERKIKSI VR: KÄÄN AINA VAIKUTTAA OMIIN AIKATAULUIHINSA.

MOTIIVI TÄLLAISELLE MATKALLE TÄYTYY OLLA OLEMASSA, JOTTA SITÄ VOI JATKAA SATEESTA, TUULESTA JA KYLMÄSTÄ HUOLIMATTA JA VAIKKA NÄLISSÄÄN. MEILLÄ OLI USEITA MOTIIVIN AIHEITA. ENSIMMÄINEN OLI PÄÄSTÄ MUKAVASTI KESÄSEUROIHIN ÄHTÄVÄLLE. SIINÄ SAMALLA VOISIMME VIERAILLA LASTENLASTEN LUONA. TOINEN MOTIIVI OLI MOIKATA TAPANIN SISARTA VÄHÄN YLEMPÄNÄ

POHJANMAALLA, HIMANGALLA. KOLMAS TEKIJÄ OLI AJAA YLVIESKAN KAUTTA, JOSSA TIEDETTIIN OLEVAN ERINOMAINEN SALAATTIRUOKAPAIKKA, KING MEAL. NELJÄS MOTIIVI OLI JATKAA SUOMUSSALMELLE JA RAATTEEN TIEN MUSEOON, SILLÄ SINIKAN ISÄ OLI TALVISODASSA RAATTEEN TIEN TAISTELIJANA, SELVISI SIELTÄ HENGISSÄ JA KERROTAANPA HÄNEN AMPUNEEN KONEKIVÄÄRILLÄ ALAS VENÄLÄISEN HÄVITTÄJÄKONEEN. VIIDES MOTIIVI OLI NÄHDÄ MUUTAMA MIELENKIINTOINEN MAISEMA, KUTEN KOLI, KERIMÄEN KIRKKO JA PUNKAHARJU EDELLÄ MAINITTUJEN KOHTEIDEN LISÄKSI. KUUDENTENA MOTIIVINA OLI SE KAIKKEIN VOIMAKKAIN ELI PÄÄSTÄ EHJIN NAHOIN TAKAISIN KOTIIN.

NÄMÄ OLIVAT ALKUASETELMAT. JOSSAKIN LOPPUVAIHEESSA KERTOMUSTA NÄYTÄMME RETKEN MAHDOLLISTANEET TARVIKKEET JA VIMPAIMET KUTEN PYÖRÄT, LEIRIITYMISVÄLINEET, VAATETUS JNE.

OLISIMME ILMEISESTI MATKUSTANEET MATKAN HELSINKI - SEINÄJOKI PYÖRILLÄ, MUTTA HEINÄKUUN ALKUPUOLI OLI LIIAN KIIREINEN JA SITEN JÄI LIIAN VÄHÄN AIKAAN YLI KOLMEN SADAN KILOMETRIN MATKAAN. TOISEKSEEN HALUSIMME KYLLÄ VÄLTÄÄ RUUHKAISINTA SUOMEA.

Koska meillä ei ollut majapaikassa eväitä eikä siellä ollut kanttiinia, niin menimme toistamiseen ABC- ketjun murkinapaikalle. Niissä voisi olla hieman enemmän paikallisia valikoimia, ettei ihan silmät ummessa tietäisi, mitä on tilaamassa ja syömässä.

Illalla oli satanut sen verran paljon, että aamuksi ei riittänyt pilviä joten oli oikein hieno päivä. Rohkeasti suunnistimme kohti Piippolaan, jossa aioimme hiukan pysähtyä. Alkumatkasta oli enemmän metsäisiä maisemia mutta edempänä viljelykset olivat laajempia. Tienvarsilla kasvoi runsaasti kissankelloja. Ne ovat paljon herkempiä kukkasia kuin lupiinit vaikka niitä olisi monen kirjavina.

Kyläkeskusten lähestymisen huomaa usein siitä, että maantien viereen on rakennettu jonkinlainen pyörätie. Yhtä usein ne ovat melko huonokuntoisia, katkoksia, paikkailtuja korjauksia, railoja, töyssyjä jne. Niitä pitkin ajamalla saa niskansa kipeäksi. Joko suomalaiset eivät osaa rakentaa pyöräteitä tai sitten niitä ei haluta ihmisten ihan tosisti käyttävän.

Maisemat olivat tasaisia ja peltojen vuoksi myös avaria. Onneksi ei ollut kova tuuli, sillä aukeilla paikoilla se vastaisena olisi syönyt muutenkin alhaista matkanopeutta.

Saavuimme puolen päivän aikaan Piippolaan. Ja vaikka sielläkin oli pyörätietä, niin silti pienissä kylissä on se vaara, että niistä ajaa ohi niitä oikein huomaamatta. Löysimme ensi töiksemme kirkon, joka täällä oli tiekirkkona eli auki päiväsaikaan. Lisäksi kirkossa oli

erinomainen opas, joka tuli vastaan jo portailla eikä vain istunut jossakin penkissä lukemassa tai somen kimpussa.

Kirkko osoittautui melko vanhaksi ja kauniiksi. Piippola muodostaa kolmen muun seurakunnan Siikalatvan seurakunnan. Kirkon kellotapulissa on pienimuotoinen kirkkomuseo eli siellä on entisaikojen sakraalivälineitä ja muuta kirkkoon liittyvää materiaalia kuten ensimmäinen messukasukka, hevosvetoiset ruumisvaunut sekä vanhoja kirkkokäsikirjoja jne.

Piippolan vaaria emme tavanneet eikä se meistä niin erikoinen matkailunähtävyys olisikaan. Jos jonkin seipitetyn laulun perusteella tehdään paikkaa tunnetuksi, voi se olla ihan jees mutta ei välttämättä. Ei niitä lampaitakaan juoksennellut kaduilla.

Täältä emme löytäneet erillistä ravitsemusliikettä vaan se oli autojen "ruokkimisen" yhteydessä oleva baari. Kun ei ole riittävästä väestöpohjasta, ei palveluja ilmesty, näin kai se on tulkittava.

Ruokailun jälkeen suunnistimme kohti Kestilää. Siellä oli jokseenkin selkeämmän oloinen keskusta, johon oli panostettu kivi- ja kettinkejä virittelemällä kaupan parkkipaikan yhteyteen. Äkkiseltään täälläkään ei näyttänyt olevan ruokalaa, baaria tai muuta kokoontumispaikkaa. Sen sijaan ostimme kaupasta patukoita ja juomaa ja aioimme selvittää niillä seuraavaan etappiin.

Ajoimme taas joitakin kymmeniä kilometrejä ja niin olimme Vaalassa. Täällä teimme sen virheen, että tulkitsimme karttoja väärin, kun otaksuimme niiden perusteella, että Vaalasta löytyisi yösiija. Emme löytäneet. Yksi kultti kyllä kertoi, että on mökkejä ja voi leiriytyä. Se oli melko hassusti tien oikeassa laidassa etelästä tullessa ja sen perusteella olisi näyttänyt, että niitä majapaikkoja olisi jossakin järven tuntumassa (siis Oulujärven) mutta ei ollut. Ilmeisesti niillä kylteillä oli tarkoitus muistuttaa, että majapaikkoja oli tarjolla matkan varrella 16 kilometriä sitten.

Niin kauaksi taaksepäin emme suostuneet lähtemään, yhteensä siis 32 kilometriä ilman että sillä matka olisi edistynyt pätkäkään. Hohhoija tuota informaation puutetta ja heikkoutta likimain kautta linjan. Kyselimme eräältä rouvalta, tiesikö hän majapaikkoja, oli jo vähän myöhä virastojen olla auki, hänkään ei tiennyt eteenpäin muuta kuin, että siellä on Puolangalla joku tuttavainen tuttava, joka on ainakin joskus pitänyt majapaikkaa.

Kello oli jo pitkästi yli kuuden ja Puolanka yli kuudenkymmenen kilometrin päässä. Sinne ei ehtisi ennen kuin majapaikkojen portit sulkeutuisivat. Sitäpaitsi olimme ajaneet jo yli sata kilometriä ja vielä yli kuusikymmentä. Hmm, tietysti voisi sopivaan metsän saarekkeeseen pistää teltan pystyyn ja viettää yö luonnossa.

No niin matka siis jatkui pyöräillen. Katselimme silmä kovana maiseman antamia mahdollisuuksia. Koska satoi ja oli satanut näillä tienoin, kaikki paikat näyttivät kovin märiltä. Edellisenkin kerran, kun telttä ja tarvikkeet olivat kastuneet, niitä oli ollut hankala saada kuivaksi. Siksi majoittuminen kuusen alle ei oikein vetänyt. Sitten päätimme, että jos tulee vastaan koulurakennus, niin voisimme asettua sen pihaan. Niissä yleensä on hiekkapohja ja se imee vettä eikä ole niin märkä.

Ei tullut kouluja vastaan sen sijaan tuli hirnuva hevonen, joka laukkoi silmät vilheinä kiiluen. Pysähdyimme odottamaan sen toilailuja. Harmi kun hetki aikaisemmin oli muistikortti tullut täyteen emmekä saaneet tuosta otuksesta kuvia. Tilanne selvisi, hevonen oli menossa toisen luo varsaa hankkimaan ja siitä syystä se oli niin villinä. Mutta toisaalta olisi luullut että hevosen saattajat olisivat käyttäneet hieman järkeä eivätkä olisi päästäneet hevosta irrallaan tielle juoksentelemaan. Tämä tapahtui Puokki- nimisen taloryppään tuntumassa. Siinä oli jonkintasoinen mäki poljettavaksi mutta meni kun oli jo tottumusta.

Ja niin matka jatkui. Joitakin mäkiä oli edelleen vastuksena. Ei tosin kovia mutta tuntuja kylläkin. Niissähän on usein se hienovarainen huumorintaju, että kun näyttää, että kyllä miinä tuonne kumpareen laelle jaksan kun otan kaiken irti itsestäni, niin kun sitten se kumpareen laki lähestyy, saa huomata, että kumpare jatkuu toisen ja joskus kolmannenkin mokoman verran ja mehut olivat loppuneet siihen ensimmäiseen kumpareeseen.

Näillä keinoin selvisimme iltakymmenen maissa Puolangalle. Ja kuin itsestään eksyimme mökkialueelle. Se oli kyllä suljettu jo mutta koska siellä ruokapaikan terassilla pari kundia lipitti vielä kaljaa ja paikan isäntä odotti heidän häipymistään, niin hän oli paikalla. Ja niin saimme vielä mökin ihan kohtuuhintaan sitäpaitsi. Tämä oli selvästi korkeatasoisempi kuin Haapavedellä vaikka oli ihan saman hintainen. Plussaa siis Puolangan puolelle.

Päivän saldo:

Retken pisin päivämatka, mittarin mukaan 167 kilometriä.

Suurin osa kuivassa säässä, loppumatkasta satoi joitakin hetkiä.

Ennakkosuunnitteluakin voisi joskus harrastaa ettei kävisi niinkuin kävi Vaalan suhteen.

Muistikortteja voisi toki hankkia etukäteen vaikka repullisen, ne kun ovat pieniä ja kevyitä varsinkin micro-sellaiset. Näyttää siltä, että niitä ei ihan pienissä kylissä ole missään tarjolla. Jos siellä joku saa inspiksen ruveta kuvaamaan, täytyy ensin käydä sdan kilometrin päässä korttiostoksilla!

Hyvä yösi antoi hyvän levon eikä ollut liian märkiä vaatteita kuivatettavaksi.

9. matkapäivä Haapavesi - Puolanka